

BIANCA SCHEPEL

DE RUITERS VAN DE DOOD, BOEK 1

GABRIËL

ZILVERSPoor

© 2014 Bianca Schepel
© 2014 Zilverspoor
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Studio Zilverspoor
Foto's omslag: Nomad_Soul, viki2win, rozbyshaka/shutterstock.com
Typografie: Studio Zilverspoor

Manuscriptredactie: Jos Weijmer
Algemene redactie: Cocky van Dijk
Woordredactie: Daniel Warmoeskerken

Eerste druk, augustus 2014

ISBN 978 94 9076 772 3
NUR 332/334

Meer over de auteur en deze roman kunt u vinden op:
www.boekenshowcase.nl

www.zilverspoor.com
info@zilverspoor.com
Facebook: [zilverspoor67](https://www.facebook.com/zilverspoor67)
Twitter: [@Zilverspoor](https://twitter.com/Zilverspoor)

*Voor mijn Gramsy,
omdat zij altijd geloofd heeft
dat het boek er zou komen*

PROLOOG

Zijn wang drukte tegen de koude vloerplanken. Hij rilde. Er was vannacht een dikke laag sneeuw gevallen. Ijsbloemen vormden zich aan de binnenkant van de ramen. De open haard was sinds enkele uren uit en zelfs het as smeulde niet meer na. Maar toch kon hij zijn blik niet van zijn grootmoeder afwenden.

Ze zat in haar schommelstoel, waar ze altijd zat. Haar kin rustte op haar borst en haar ogen waren half gesloten. Haar handen lagen gevouwen in haar schoot. Zo op het eerste gezicht leek ze haast wel te slapen. Toch klopte er iets niet.

Er was een klein zwart plekje naast haar lippen ontstaan en diezelfde lippen waren niet langer roze van kleur, maar blauw. *Waarom beweegt ze niet?*

In de hoek van de kamer stond een man, roerloos. Als Gabriël niet beter wist, zou hij denken dat het een standbeeld was. Hij kon hem precies vanuit zijn ooghoeken zien. Hij was tenger en droeg een lange zwarte jas die opening. Verder droeg hij een nette zwarte broek, met eveneens een zwarte blouse. Alleen de stropdas ontbrak, maar dat maakte Gabriël eigenlijk niet uit. Waarom zou iemand in het huis van zijn grootmoeder zich tenslotte verplicht voelen om een das te dragen?

Gabriël besepte in zijn achterhoofd heel goed dat dit de man was op wie zijn grootmoeder had zitten wachten. Hij kon, nee, wilde het niet toegeven, maar helaas was het de waarheid.

Een zuigend geluid weerklonk door de woonkamer

op het moment dat Gabriël zijn wang lostrok, maar de man reageerde er amper op. Hij knipperde alleen met zijn ogen. Langzaam ging Gabriël rechtop zitten en keek nu voor het eerst recht naar de man in de hoek, wetende dat hij de Dood moest zijn.

Zijn ogen waren van het helderste groen, alsof er nooit een leugen in die ogen te lezen zou zijn. Maar waarover moest de Dood immers liegen? Zijn werk was om mensen te halen wiens tijd gekomen waren en wat ze ook aanboden, hij zou daar nooit over kunnen onderhandelen. Langzaam draaide Gabriël zijn hoofd en keek naar zijn grootmoeder.

Haar haren raakten langzaam maar zeker los uit de nette knot die ze had gemaakt. In het vage licht van de ochtend waren de gele vlekken in haar gezicht extra zichtbaar. Gabriël had een brok in zijn keel en deed een moeizame poging hem weg te slikken. Hij knipperde een paar keer verwoed met zijn ogen. Vervolgens keek hij weer naar de Dood, die nog steeds onbeweeglijk in de hoek stond, zijn handen diep in de zakken van zijn jas. 'Komt u mijn grootmoeder ophalen?'

Voor een moment sloot de Dood zijn ogen. Om zijn lippen hing een zweem van een glimlach. Hij richtte zijn heldere ogen op hem en fluisterde: 'Je grootmoeder is gisteren al gehaald. Ik kom voor jou, Gabriël.'

Een steen nestelde zich in Gabriëls maag, maar als-nog slaagde hij erin om te zeggen: 'Maar ik ben nog maar tien. Ik kan nog niet dood gaan.'

De Dood schudde zijn hoofd en zijn mondhoeken trokken iets naar beneden. Hij deed een paar stappen naar voren en boog zich langzaam over de jongen heen. Zijn hand bleef millimeters boven Gabriëls hoofd hangen alsof hij over zijn blonde haren wilde aaien, maar besloot dat het geen goed idee was. Vervolgens liet hij zijn hand naast zijn lichaam zakken.

De geur van stof en modder drong Gabriëls neusgaten binnen. De grote staande klok tikte gestaag verder, alsof er niets veranderd was, maar Gabriël beseftte dat de Dood niet zomaar voor hem stond.

‘Niet alleen stervenden worden opgehaald Gabriël,’ zei de Dood uiteindelijk en stak een hand bijna uitnodigend naar hem uit.

Gabriël staarde. Het gebeurde niet vaak dat mensen zomaar een hand naar hem uitstaken en in dit geval gaf het hem een bijzonder ongemakkelijk gevoel. Praten met de Dood was natuurlijk al vreemd genoeg, maar het voelde alsof de man hem uitnodigde om met hem mee te gaan. ‘Sorry, ik mag van oma niet met vreemden meegaan.’

De hand zakte iets. ‘Gabriël, ik sta hier al een aantal uur. De lijken stapelen zich vrij letterlijk op en jij wilt in discussie gaan over wat je grootmoeder je geleerd heeft?’ Hij zuchtte. ‘Je grootmoeder heeft mij toestemming gegeven om je mee te nemen, om voor je te zorgen. Jij kunt mijn grootste hulp zijn en ik beloof je dat je nooit ziek zult worden of dood zult gaan.’

‘Dat kan niet, iedereen gaat dood!’ flapte Gabriël eruit.

Een geamuseerde grijns verscheen op het gezicht van de Dood. Hij reikte omhoog en plukte vervolgens een agenda uit het niets die zo dik oogde dat het eigenlijk best bijzonder was dat hij het boekwerk met één hand vast kon houden. Hij liet de kaft aan hem zien en zei op kalme toon: ‘Iedereen die op mijn lijst staat wel, ja.’ Er viel een korte stilte, waarin de Dood de agenda weer zomaar in het niets terugzette. ‘Ik kan je door de tijdbarrière trekken, waardoor je niet hier noch daar bent. Je zult buiten de normale paden wandelen en dat zorgt ervoor dat je niet ziek zal worden en evenmin zult sterven.’

'Nooit ziek?' vroeg Gabriël.

De Dood knikte. 'Je zult nooit ziek worden, maar je moet er wel zelf voor kiezen.'

'Hoe dan?'

'Je moet gewoon mijn hand pakken.' Hij stak zijn hand uit naar Gabriël. Een slanke, bleke hand.

HOOFDSTUK 1

Zeven jaar later...

Een ijselijke gil weerklonk door de smalle steeg. Gabriël kwam niet in beweging. Hij stak zijn handen diep in de zakken van zijn broek en leunde in het donker met een schouder tegen de muur. Zijn ogen waren op de punten van zijn schoenen gericht. Wederom klonk er een gil door de duisternis. Hij dook in elkaar en knarste met zijn tanden.

‘Kom op! Achterlaten die vuile hoer!’ riep een stem op het moment dat de kreet wegstierf. Seconden later renden er vier mannen de steeg uit.

Eén van de mannen stopte voor Gabriël en greep ruw zijn arm. ‘Jij hebt niets gezien en niets gehoord,’ siste de man.

Gabriël glimlachte traag. Zijn blik gleed langs de bloedende schram op zijn wang en keek hem toen strak aan. ‘Ik zal het je nog sterker vertellen. Ik besta helemaal niet.’

De man keek hem aan alsof hij hem niet begreep.

Het volgende moment riep één van de andere mannen: ‘Peet! Kom op, joh! Dat joch doet het in zijn broek, die verraadt ons niet!’

De man liet zijn arm los en zijn hand viel naar beneden.

Gabriëls glimlach werd breder. Hierdoor leek de man alleen maar onzekerder te worden en hij deed twee stappen achteruit.

‘Schiet op man!’

De man deed nog een stap achteruit en op het moment dat Gabriël zei: 'We zullen elkaar weer treffen, Peter,' zette hij het op een rennen.

Pas op het moment dat de vier mannen de hoek om waren, maakte Gabriël zich los van de muur en liep het steegje in. Steentjes, glas en ander vuiligheid knerpten onder zijn sportschoenen terwijl hij op een kermend hoopje afliep. De geluiden waren overduidelijk geluiden van pijn en hij sloot heel even zijn ogen toen hij naast haar kwam staan.

'Nee, alsjeblieft, niet nog meer. Alsjeblieft, doe me geen pijn meer,' mompelde de vrouw.

Hij zakte door zijn knieën en de vrouw tilde haar hoofd op om hem aan te kijken.

'Dag Lizzie,' zei hij kalm.

Haar ogen werden groot.

Voordat ze iets kon zeggen, ging hij verder: 'Ik zal je geen pijn doen. Ik ben er om je te helpen de pijn te vergeten.'

'Wie ben je?' vroeg de vrouw terwijl ze met haar vuile hand over haar gespleten lip veegde om het bloed eraf te krijgen.

Hij nam naast haar plaats op de grond en pakte haar hand. 'Ik ben Gabriël.'

De vrouw hoestte en bloedspatten regenden neer op zijn trui. Zelf leek ze dat niet te merken en onderdrukte een tweede hoestbui toen ze vroeg: 'Ben je een engel?' Ze greep zijn hand en er was een bijna hoopvolle toon in haar stem verschenen toen ze zei: 'Heeft God je naar mij gezonden?'

Nu schudde hij zijn hoofd en kneep zacht in haar hand. Hij wist dat ze liever zou horen dat hij door God gezonden was om haar mee te nemen naar de hemel. Maar hij zou niet liegen. Met zijn andere hand streek

hij een blauwe pluk haar van haar wang.

'Lizzie, ik ben geen engel, ik ben gewoon een jongen. En hoe graag ik je zou willen vertellen dat ik door God gezonden ben, dat ben ik niet,' zei Gabriël op rustige toon terwijl hij haar hoofd in zijn schoot legde. Wat hij nu ging zeggen, zou ze vast niet op prijs stellen. Het zou hem zelfs niet verbazen als ze in paniek zou raken. Dat deden de meeste mensen die hij tegenkwam.

'Ik ben door de Dood gestuurd om je bij te staan Lizzie.'

Haar ogen werden groot en Gabriël kon hernieuwde angst erin zien schitteren als de helderste sterren. Een mild gevoel van irritatie nestelde zich in zijn maag op het moment dat Lizzie overeind probeerde te komen. Ze zou er niet in slagen, dat wist hij van te voren. Maar zij besepte het pas op het moment dat haar hoofd weer in zijn schoot belandde. Haar adem raspte. Ze moest vergaan van de pijn. De mannen hadden haar goed afgetuigd.

'Ga ik dood?' Lizzies stem klonk zacht en ongeloofig, alsof ze niet kon geloven dat haar tijd al gekomen was. Dat ze niets meer hoefde te doen hier op aarde.

Gabriël vond het echter geen goed idee om haar te vertellen dat ze op dit moment misschien nog een half uur te leven had. Daarom gaf hij die bevestiging niet en zei alleen: 'Ik heb een ambulance gebeld, deze zal er vast snel zijn.' Dat was een leugen. Niet het feit dat hij een ambulance gebeld had, maar dat deze er vast snel zou zijn. De ambulancedienst was zwaar onderbezet en het duurde bijna een uur voordat ze aan zouden komen. Hij had de hulpdiensten gebeld op het moment dat de mannen de steeg in waren gelopen. Een blik op zijn horloge vertelde hem dat het nog zeker twintig minuten zou duren voordat ze aan zouden komen. De Dood had alles zeer zorgvuldig gepland, zoals altijd.

‘Misschien redden ze mij wel,’ fluisterde Lizzie gorgelend.

Hij veegde met een zakdoek het bloed van haar gezicht. Hij richtte zich geconcentreerd op zijn taak, maar zei alsnog zachtjes: ‘Nee Lizzie.’ Hij streek door de met bloed doorweekte haren van de vrouw. ‘De ambulancedienst komt over een kwartiertje. Zij zullen je wonden verbinden, je breuken spalke en je iets geven tegen de pijn. Ze zullen ervoor zorgen dat het ziekenhuis weet dat je linkerlong geperforeerd is door een gebroken rib, zodat ze voorbereid zullen zijn. Maar wat ze niet weten is dat je milt gescheurd is en je langzaam maar zeker van binnenuit dood aan het bloeden bent.’

‘Waarom ben jij er dan?’ vroeg Lizzie. Ze klemde haar hand om zijn pols en zorgde er op die manier voor dat hij niet verder kon met het schoonmaken van haar gezicht. ‘Omdat jij bang bent, Lizzie.’

Haar gezicht vertrok en ze kwam iets overeind, maar verkrampte door een gewelddadige hoestbui. Hij hield de vrouw vast terwijl ze hoestte. Haar bloed sproeide in alle richtingen en ze ademde met zichtbare moeite weer in.

‘Dus hij stuurt anderen om zijn vuile klusjes op te knappen? Hoe moet iemand zich dan voelen wanneer hij doodgaat?’ vroeg ze beschuldigend. Ze haalde steeds moeilijker adem.

Gabriël legde haar in een halfzittende positie. ‘Ik weet niet hoe de meeste mensen zich voelen. Ik zie alleen de mensen die bang zijn.’

‘Kan hij zijn eigen sores niet opruimen? Waarom moet jij dat doen?’

Gabriël glimlachte weer. Voor een moment keek hij naar het einde van de steeg, waar hij toch redelijk snel de lichten van de ambulance verwachtte te zien. Hij wilde eigenlijk geen antwoord op de vraag geven.

Maar Lizzie wilde het onderwerp niet laten vallen.
'Waarom mogen mensen niet bang zijn als ze sterven?'
'Omdat de Dood niet van rennen houdt.'

Tegen de tijd dat de ambulance arriveerde was Lizzie al in stilte vervallen en haar gezicht wit weggetrokken. Het ambulancepersoneel kwam haastig aangelopen en sloten haar aan op allerlei apparaten, waarbij ze haar kleding kapot knipten. Gabriël zorgde ervoor dat hij niet in de weg stond, voor zover dat ging. Lizzie had namelijk zijn hand beetgepakt en weigerde hem los te laten. Zelfs toen de zuster haar hand los probeerde te trekken hield ze hem nog steeds stevig vast. De verpleegkundige probeerde uiteindelijk zoveel mogelijk om hem heen te werken.

De Dood stond naast de ambulance. Zoals altijd was hij onberispelijk gekleed en zelfs vanaf deze afstand kon Gabriël zijn groene ogen zien schitteren. Zijn zwarte jas wapperde zachtjes in de kille herfstwind. Een rilling gleed over Gabriëls rug. Het was alsof zijn voeten vastgevroren waren aan de grond.

Het ambulancepersoneel zette de brancard in beweging. Zijn hand glipte uit Lizzies greep. Zij leek de Dood niet op te merken tot op het moment dat hij vlak naast haar ging staan en met zijn hand heel lichtjes haar kruin beroerde.

Op het moment dat hij haar aanraakte schokte haar lichaam en begon één van de apparaten heel hard te piepen. Zonder er zelf bij stil te staan deed Gabriël een stap naar achteren en keek naar de grond. Alsof een grotere afstand tussen hem en de ambulance ervoor zorgde dat de werkelijkheid minder echt zou lijken. De Dood had altijd het laatste woord en het zou geen zin hebben om tegen hem in te gaan, dat was iets dat Gabriël lang geleden al had geleerd. Er zou voor hem

toch niets te zien zijn en dat wist hij maar al te goed.

‘Ze is in die korte tijd wel erg aan je gehecht geraakt.’ De stem klonk spottend. Het volgende moment haalde hij echter nonchalant zijn schouders op en nam de tiener keurend op. ‘Wat zie jij er weer vies uit, kun je dat niet voorkomen?’

‘Maar natuurlijk!’ riep Gabriël uit terwijl hij zijn armen in de lucht gooide. ‘Ik zal zo goed mogelijk proberen om de volgende keer dat ik een bloedende vrouw begeleid, ervoor te zorgen dat ze niet over mij heen bloedt.’

De ogen van de Dood vernauwden zich, alsof hij Gabriël stilzwijgend een waarschuwing gaf. Het volgende moment was hij echter verdwenen.

Op dat moment beende de verpleegster van de ambulance met stevige passen op hem af, een bezorgde blik op haar gezicht. Ze moest haast wel denken dat hij op zijn minst schizofreen was.

Een nerveus gevoel ontwaakte in Gabriëls maag, maar hij wist de neiging om weg te rennen te onderdrukken. Ze had nog steeds een bezorgde blik in haar ogen, maar toen ze dichterbij kwam zag hij ook een flikkering van achterdocht. Blijkbaar vertrouwde ze hem niet helemaal en zijn beenspieren spanden zich. Wanneer hij zou moeten vluchten zou hij er klaar voor zijn.

‘Was u bevriend met het slachtoffer?’ vroeg de oudere vrouw op stugge toon. Haar blik gleed over Gabriëls groene trui en haar lippen vertrokken iets toen ze de bloedvlekken zag.

Gabriël schudde langzaam zijn hoofd en zei: ‘Nee, ik kwam toevallig voorbij en kon toch niet zomaar doorlopen?’ Er klonk een aarzeling door in zijn stem.

De verpleegkundige vernauwde haar ogen iets. Haar lippen vertrokken zich tot een smalle streep en

haar blik werd iets minder vriendelijk.

Gabriël schuifelde ongemakkelijk met zijn voeten en zorgde ervoor dat hij de vrouw niet recht aankeek, bang dat ze de leugen zou zien in zijn ogen.

Na een moment sloeg ze echter haar armen over elkaar en vroeg op ruwe toon: 'Heeft u ook de ambulance gebeld?'

Gabriël knikte.

De vrouw greep hem bij zijn elleboog en voerde hem mee naar een politieauto.

Uit die politieauto stapte net een zwartharige man, in een kreukloos politie-uniform. Alles aan de man straalde een agressieve autoriteit uit en op dat moment besefte Gabriël dat er een hoop problemen op komst waren.

'Deze jongeman was bij het slachtoffer,' zei de ambulance zuster.

De politieagent vestigde zijn bruine ogen op de tiener. Er viel een stilte waarin de agent Gabriël zorgvuldig in zich opnam, maar na een moment klonk zijn stem zacht: 'Zo, zo.'

Gabriëls maag verkrampde zich tot een balletje. De donkerharige man nam hem nog een keer zorgvuldig op en stak vervolgens in een vloeiende beweging zijn hand uit naar de tiener. Gabriël keek even argwanend naar de hand, maar nam hem vervolgens toch aan.

Er gleed een triomfantelijke glimlach over het gezicht van de politieagent. 'Henry Duevall.'

'Gabriël,' antwoordde hij met een hoofdknik. Zijn eerste fout. Hij probeerde zijn hand zo snel mogelijk terug te trekken.

Henry's hand sloot zich nog steviger om die van Gabriël en trok hem iets dichterbij. 'Gabriël wie?'

Hij zweeg. Dat was een vraag waar hij geen antwoord op kon geven. Niet omdat het niet mocht, maar

doordat hij het simpelweg niet wist. Hij kon zich zijn achternaam niet herinneren, alsof het onbelangrijke informatie was geweest. Gabriël bleef dan ook zwijgend naar de politieagent kijken. Hij gebruikte wel eens een verzonden naam, maar dat leek hem in dit geval niet zo'n slim idee. De manier waarop de man hem benaderde stond hem helemaal niet aan.

'Juist ja.' Henry glimlachte en liet zijn hand los. 'Een onderwerp voor een andere keer misschien.'

Achter Henry Duevall stapte een oudere man uit de auto. Zijn uiterlijk deed nog het meest denken aan die van een rechercheur uit een oude politiefilm. Zo één die op het punt staat om met pensioen te gaan, maar met alle geweld nog één zaak af wil ronden. Hij had zelfs een lange pandjesjas aan en glanzend gepoetste schoenen sierden zijn voeten. Gabriël kon niet voorkomen dat hij glimlachte, iets waar de jonge agent die voor hem stond natuurlijk meteen op reageerde.

'Vind je de hele situatie soms grappig, Gabriël?' Henry Duevall stond meteen bijna neus aan neus met hem en hij rekte Gabriëls naam spottend op.

Voordat Gabriël echter de kans kreeg om iets te zeggen, stond de oudere man al naast hem. Hij keek met twinkelende ogen naar de jongere politieagent. 'Had je niet heel even kunnen wachten, Henry? Je partner is tenslotte al een oude knar.' Hij gaf de donkerhorige man een klap op zijn schouder en draaide zich om naar Gabriël en stak, nog steeds vriendelijk, zijn hand uit naar Gabriël. 'En dit moet de ooggetuige zijn. Liam Helmsley.'

Gabriël pakte de hand aan en zei snel: 'Gabriël. Geen achternaam, gewoon Gabriël.'

De oudere politieagent keek zijdelings naar zijn collega en rolde met zijn ogen. Blijkbaar kon hij haarfijn merken dat Henry al genoeg tegen Gabriël had ge-

zegd. Of het was gewoon een geval van gemene agent en vriendelijke agent natuurlijk. Gewoon een manier om informatie te verkrijgen. Hij was meteen weer op zijn hoede. Liam Helmsley zou ongetwijfeld precies dezelfde vragen stellen als Henry had gesteld. Alleen met een hele andere ondertoon.

Natuurlijk zou hij hen vertellen wat hij wist, maar hij kon ze niet alles vertellen. Ze zouden hem nooit geloven. Het klonk als een zin uit een slechte sci-fi film, maar in dit geval was het de bittere waarheid. Hij zou nooit tegen iemand kunnen zeggen dat hij het loopmannetje van Magere Hein was. Ze zouden hem zo snel in een gesticht stoppen dat zijn hoofd nog zou tollen wanneer ze met de shocktherapie begonnen. Gabriël schudde zacht zijn hoofd en richtte zijn aandacht weer op de twee politieagenten voor hem.

Liam klopte al zijn zakken af op zoek naar een pen. Naast hem hield Henry ongeduldig een notitieboekje omhoog en tikte met zijn schoen op de stoep. Uiteindelijk vond Liam een pen in zijn één van zijn diepe jaszakken en viste hem er triomfantelijk uit. 'Dus, Gabriël,' zei Liam terwijl hij zijn naam neerkrabbelde. 'Wat heb je precies gezien dat ons onderzoek verder kan helpen?'

Hij schudde langzaam zijn hoofd en zei voorzichtig: 'Niet veel, meneer.'

Henry's ogen vernauwden zich gevaarlijk, maar Liam keek glimlachend op van zijn notitieboekje. 'Alle beetjes helpen. Alles dat je gezien of gehoord hebt kan ons helpen om de dader op te pakken.'

Gabriël wierp een vluchtige blik op Henry, die zijn blik nog niet afgewend had. Even twijfelde hij, maar begon uiteindelijk toch te vertellen: 'Ik was op weg naar huis, toen ik een vrouw hoorde gillen in de steeg. Ik ging kijken of ik kon helpen.' Zijn blik gleed naar

de steeg, waar het nu wemelde van de politieagenten. Voor hem schraapte Henry ongeduldig zijn keel en Gabriël keek onwillig weer naar de twee mannen voor hem. 'Er kwamen vier mannen uit de steeg rennen...'

'Hoe zagen ze eruit?' blafte Henry dwars door de zin.

Gabriël kromp in elkaar. Deze man was erg opdringerig, iets dat hij niet tot een goede eigenschap rekende. Uiteindelijk zuchtte hij en zei op gedempte, haast onzekere toon: 'Het was donker en ik schrok. Zo goed heb ik ze niet gezien. Ze waren blank, denk ik. Misschien licht getint?'

'Heb je enig idee hoe oud ze ongeveer waren, jongen?'

Ja! Ik weet alles over ze! Ik weet hoe ze heten, hoe oud ze zijn en hoe hun toekomst uitgespreid zal worden door de tijd! Ik kan u zelfs vertellen hoe ze zullen eindigen, aangezien ik daar hoogst waarschijnlijk bij zal zijn. U wilt het niet echt weten, meneer, dacht Gabriël verbolgen, maar schudde alleen zijn hoofd. 'Sorry meneer, ik heb geen flauw idee. Eigenlijk hoopte ik dat ik die arme vrouw kon helpen, maar het heeft geen enkel verschil gemaakt.'

Liam knikte medeleven en kneep troostend in Gabriëls schouder. Daarna krabbel hij nog een paar dingen in zijn notitieboekje. Het bleef even stil, maar toen de politieagent weer opkeek zei hij: 'Goed jongen. Ik wil je naam, adres en telefoonnummer opschrijven. Vervolgens word je uitgenodigd om een formele getuigenis af te leggen op het bureau.'

Gabriël knikte en gaf snel alles op. Het telefoonnummer was van één van zijn bureaus, maar zij vond het niet erg als Gabriël haar nummer gebruikte. Hij wilde nu eigenlijk zo snel mogelijk weg van hier. Hij had het koud en was moe. Daarnaast zat hij onder het bloed

en had hij viezigheid zitten op plekken die hij niet wilde erkennen. Hij had zich dan ook al half omgedraaid toen Henry ineens zei: 'Oh ja, Gabriël?'

Met een vragende uitdrukking op zijn gezicht draaide Gabriël zich weer terug naar de politieagent. Die haalde een doorzichtige zak uit de zak van zijn uniform en vouwde hem open. Vervolgens keek hij met een geamuseerde glimlach op en hield de zak open terwijl hij zei: 'Jouw trui is bewijsmateriaal.'

Is hij helemaal gek geworden? Hij had helemaal geen jas aan! En wanneer hij zijn trui af zou geven dan zou hij het gegarandeerd nog kouder krijgen. Hij moest nog de halve stad door en had niet eens een hemd aan onder de trui. Het was dan ook die gedachte die ervoor zorgde dat hij vroeg: 'Brengt u mij dan ook naar huis? Ik word ongetwijfeld slachtoffer van het één of ander wanneer ik halfnaakt de stad door moet.' Hij sloeg zijn armen over elkaar en zijn wenkbrauwen gingen een fractie van een centimeter omhoog.

Even leek de politieagent van zijn stuk gebracht, maar na een moment knikte hij en wees naar de auto. 'Trek maar uit, dan help ik je in de wagen. De trui moet echter uit voordat je instapt, anders moet het bewijsmateriaal vernietigd worden.'

Gabriël wierp één giftige blik op de donkerharige politieagent en zag dat deze een schaar in zijn handen had. Natuurlijk mocht hij zijn trui niet zomaar uittrekken, maar moest deze losgeknipt worden. Hij stak zijn armen uit en probeerde vooral niet naar de bron van zijn irritatie te kijken terwijl hij vroeg: 'Wil je mijn broek ook hebben, aangezien ik haar vast heb gehouden?'

Henry trok met brede gebaren latex handschoenen aan en knipte de trui los. Hij propte hem in de zak, waar in het rood "bewijsmateriaal" op geschreven

stond. Vervolgens nam hij de versleten spijkerbroek kritisch op. Op de bovenbenen was niet alleen modder te zien, maar ook vuil en andere vlekken die niet echt te herkennen waren. Het duurde even, maar uiteindelijk verscheen er een flauwe glimlach op Henry zijn gezicht. 'We zullen de broek ook mee moeten nemen.'

'Jeetje Gabe! Wat is er met jou gebeurd? Ben je overvallen of zo?' vroeg een heldere stem op het moment dat Gabriël de deur naar zijn een kamerappartement wilde openen.

Gabriël zuchtte en draaide zich om naar zijn buurvrouw, waarbij zij goed zicht kreeg op zijn haast volledig ontkleedde staat. Hij had gehoopt dat hij dit gesprek kon ontlopen, maar soms had hij het vermoeden dat zijn roodharige buurvrouw op haar buik voor de deur lag. Ze keek vast onder het kiertje van de deur door en sprak iedereen aan die voor haar deur langs liep. Er was namelijk op geen andere manier mogelijk dat ze altijd wist wanneer hij door de gang liep.

Ze sloeg met een sceptische blik op haar gezicht haar armen over elkaar. 'Ben je overvallen?'

In principe zat ze er helemaal niet zo ver naast met de stelling dat hij beroofd zou zijn, maar hoe legde hij uit dat het een politieagent was geweest? Simpel, niet. Daarom wist hij een geruststellende glimlach voort te brengen en zei alleen: 'Zoiets.' Na die woorden draaide hij zich weer om naar zijn deur en draaide de deurknop naar rechts. De deur ging langzaam en piepend open, maar voordat hij naar binnen kon stappen tikte zijn buurvrouw met haar cowboylaars op de vloer. 'Je geeft weer vage antwoorden, Gabriël.'

Met een plotselinge grijns keek Gabriël over zijn schouder. Hij liet de grijns verflauwen en keek haar strak aan. 'Er is niets ergs gebeurd, Uri, maar het kan

zijn dat de politie belt voor mij. Zou je dan een boodschap aan willen nemen?’

Ze knikte zwijgend.

Gabriël draaide zich weer om naar de deur. Uri was eraan gewend dat hij lang niet alles kon vertellen, hoe graag hij dat ook zou willen. Hoe graag zij dat ook zou willen, want terwijl hij over de drempel stapte hoorde hij haar mompelen: ‘Ooit zal je me alles vertellen, Gabe, ooit.’

Met een dof geluid sloot Gabriël de deur en schoof de haak erop. Hij hoopte dat hij nooit alles hoefde te vertellen. Dat hield namelijk niet veel goeds in als hij dat wel moest doen.